

Předkládaná disertační práce Česko-korejský slovník má dvě části: tuto studii a vlastní slovník (M. Park: Česko-korejský slovník, Olomouc 2004). Práce na Česko-korejském slovníku rámcově vychází z metodologických zásad stanovených v Manuálu lexikografie (ed. F. Čermák, R. Blatná 1995), dále jsem se opírala o Lexikologii korejštiny (Pucek 1997). Cílovou skupinou uživatelů slovníku jsou Korejci žijící v České republice. Protože jde většinou o začátečníky nebo mírně pokročilé uživatele českého jazyka, byl tomu přizpůsoben výběr hesel i rozsah slovníku (střední slovník o rozsahu 25 000 hesel). Při výběru hesel jsem se opírala primárně o Frekvenční slovník češtiny, materiálově o SSJČ, SSČ a dva slovníky překladové.

Tato studie se zabývá problémy česko-korejské lexikografie, které souvisejí s odlišnostmi obou jazyků i kultur.

Pokud jde o rozdíly typologické, zaměřila jsem se především na morfologii (II. kap.). Zatímco čeština jako jazyk flexivní kumuluje gramatické významy v jediném elementu, korejština jako jazyk aglutinační vyjadřuje gramatické významy řazením několika elementů za sebou. Ukázaly se také některé rozdíly v klasifikaci slovních druhů: z tohoto hlediska jsou zajímavé zejména korejské partikule, které se podrobněji člení na pádové partikule a pomocné partikule. Korejšťina na rozdíl od češtiny nemá předložky a spojky, relace mezi větnými členy a větami vyjadřuje spojovacími koncovkami a spojovacími pády. Některá česká adjektiva mají v korejštině dvojí ekvivalent (jako atribut v adnominální pozici a participium kvalitativních sloves), jiným českým adjektivům odpovídají pouze participia kvalitativních sloves. Korejská kvalitativní slovesa odpovídají českému jmennému predikátu se sponou. Korejšťina na rozdíl od češtiny rozlišuje dva druhy číslovek (základní a řadové), kromě toho má specifický prostředek pro vyjádření počitatelnosti (numerativ).